

се распъфтява, приковаваше къмъ себе си очитѣ, които се любуваха отъ младитѣ, дѣвствени прелести. Кушчията съ любопитство се заглѣдваше въ тия прелести, намираще въ нея една хубостъ слѣлъ друга, все повече и повече плѣнителна. А пакъ когато тя въз-подъ чернитѣ си рѣжди поглѣдна на него съ своитѣ сини очи, то свѣтнаха като огънь и неговитѣ сиви очи и сърдцето му се стопи: както се топи снѣга отъ слънчевата горѣшина, така то се стопи отъ буйниятъ пламъкъ на нейнитѣ очи. Кушчията, сжщи Птичи Синъ, непостояненъ въ любовта, прѣхвърчаше съ сърдцето си отъ Дилберъ къмъ Айше и отъ Айше къмъ Дилберъ. Сладко му бѣше на душата и самъ той не знаеше шо става съ него. Кятибъ глѣдаше бриллиантитѣ на Дилберъ и като опитенъ ювелиръ правеше имъ оцѣнката: струватъ много алато, може да се допѣли санджакъ; колко ще бѣде добръ да се завладѣятъ; би се рѣшилъ за тѣхъ изново да испадна въ ноктитѣ на сердаръ—екремъ; който не рискнува, той нищо нѣма да получи. Размишлява и глѣда. Ето той забѣлѣжи съ опитното око на старъ хитрецъ какъ Птичийтъ Синъ се заглѣжла въ новобрачната и я преслѣдва съ очитѣ, а тя крадишкомъ му отговаря съ поглѣди, съ таква поглѣди, които говорятъ: вземи ме, азъ се стремя къмъ тебе и ще прѣхвъркна къмъ тебе; вземи ме! Кятибъ всичко разбра; едно врѣме той самъ хвърчаше слѣдъ хубавицитѣ и ги ловяше; той е ч ловѣкъ уменъ и нѣма да обива съ памукъ своитѣ думи и чувства. Той се наведе на ухото на Кушчията и му шепнеше:

— Азъ знамъ, сине, какво ти е на ума: Айше ти е по вкуса, а на мене по ми допада твоята Дилберъ; ти си младъ, обичашъ и умѣешъ да се промѣквашъ по трѣнливитѣ пѣтечки, а азъ съмъ старъ и прѣдпочитамъ равниятъ пѣтъ—той е по-сгоденъ за моитѣ крака. Ако искашъ, да се ترامпимъ глава съ глава, както си сж—Дилберъ моя, Айше твоя. Съгласенъ ли си?

Кушчията млчеше смаянъ отъ неочакваната рѣчь и поглѣждаше ту на стареца, ту на хубавицитѣ. Той така обичаше Дилберъ, и тя така го обича; но тя е жена-